

בעזרת השם

Rabbi Yaron Reuven

SHEMA YISRAEL

Whether in Israel or the Galut, secular or religious, most Jews have said the **Shema Yisrael** prayer (Deuteronomy 6:4) countless times during their lives. The fortunate ones among us who speak to King of kings daily, follow the Torah commandment of saying the Shema no less than twice per day¹. Here we figuratively cry out to HaShem "**Hear O Yisrael, HaShem our God, HaShem is One**", pleading for Him to bring our salvation—whether nationally or individually. We then follow up with our reasoning of why *He should* bring our salvation, by expressing our Love of HaShem.

וְאָהַבְתָּ, אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ, וּבְכָל מְאֹדְךָ

VeAhavta Et HaShem ElokeiCha BeChol LeVaVeCha, U'beChol NafSheCha, U'beChol MeOdeCha

"And you shall love HaShem your God with all your heart, and with all your soul and with all your resources" (Deuteronomy 6:5)

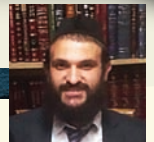
So far so good with just one seemingly small issue. How many of us can honestly say that we really mean what we're saying? I'm not referring to Kavana or even anything extraordinary. Simply, how many of us are actually doing what we say we do? After all, this is the basis of our case for, at least, our personal salvation. While none of us may be at the level of the prophet Job's famous words "Were He to Kill me, I would still yearn for Him (Job 13:15, Sotah 31A), how many of us actually show that we Love HaShem with all of our heart? What about some of it? Do we at least love HaShem enough to consider His opinion before our own, or better yet, society's opinion? Come to think of it, we've been so consumed with the mundane that maybe we forgot to check what HaShem's opinion actually is. Before we bought the dress, the car, or even the house, did we consult with HaShem for His will or simply ask Him to fulfill ours?

Furthermore, what can we say about our promised love of HaShem with **all of our soul**? This is our next promise in the morning Shema, and we haven't even begun our day. Are we ready to testify in front of the Beit Din of Shamayim (heavenly court) that we dedicated our lives to *fulfilling His will (i.e. His Torah) as if it were our will* (Avot 2:4)? It seems like we're so busy fulfilling someone else's will that we just can't seem to get to His will, even though we promised.

*Continue on page 3

1. A third time is supposed to be said before retiring for the night (i.e. Shema al HaMita)

הרב אפרים כחלון שליט"א

החורבן והחופשה

"זה קצת צורם..." - הוא אמר.

"מה צורם?"

"שיום אחרי ט' באב שבכינו (!?) על החרבן, והצטערנו, רואים שאפילו שומרי תורה ומצוות שטים להנאתם בקייאקים בנהר הירדן, משתוללים, שמחים, כאילו בית המקדש כבר נבנה..." על הנקודה הזו שאולי נראית תמוהה נדבר, ונעסוק.

נקודת ההתחדשות של היהודי מופלאה - כמות הצרות הסבל והשוואות שעבר העם היהודי הוא יותר מכל העמים בכפל כפליים, בודדות התקופות שנחשבות כ"תור הזהב" שהתקיים בנו "איש תחת גפנו ותחת תאנתו" (מלכים א, ה, ה), ולמרות הכל כענבים במדבר הצומחים מתוך הישימון הצחיח, כן עם ישראל צומח מתוך חשכת הגלות, קול חדוות החיים ושמחת ההתחדשות התמידית גברו על הקול המאיים של המוות והחידול - דידן נצח.

סוד זה היה קיים באופן תמידי אצל ר' עקיבא גדול התנאים שבגמרא בסוף מסכת מכות מסופר שלמרות שהיה סמוך לזמן חרבן בית שני [לפני 1950-1949] וחבריו התנאים קדושי עליון בכו על החרבן - ר' עקיבא במידתו הנפלאה היה מצחק - מצחק על הצמיחה מתוך החושך, ההתחדשות מתוך הכאב והשכול, שזהו סוד קיומו והצלחתו של עם ישראל.

ומעתה, הנהגת ימי בין הזמנים שמשמים גרמו שתהיה לאחר ט' באב ג"כ מסמלת את הנהגת השמחה מיד לאחר החרבן מעין הנהגת ר' עקיבא בשעתו.

וכאן הבן שואל, מאין שאב ר' עקיבא ועימו כל בית ישראל בכל הדורות, את העוז והתעצמות להמשיך את החיים בצעדת המוות, את השמחה בסימטת היגון, ואת הביטחון בגיא צלמות?

התשובה טמונה בדברי ר' עקיבא עצמו שאמר, שהפסוקים מבטיחים נחמה ש"עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים" (זכריה ח, ד), והאמונה בפסוקים, בתנ"ך, ובקב"ה, היא מקור הכח להתעורר ולהשתקם מתוך האפר ומתוך האדמה החרוכה.

כולם זוכרים ומתרפקים על הנאום ההיסטורי של בן גוריון בוועדת פיל (באוגוסט 1936 למנינם), כשביקשו ממנו להציג את הקושאן והטאבו של היהודים על פלסטינה, מיד הניף בן גוריון בגאון את ספר התנ"ך שהיה מונח לידו ואמר - זהו הקושאן הטוב ביותר שיכול להוכיח שהארץ שלנו... אומות העולם קיבלו את דבריו.

*המשך בעמוד 3

הרב יוסף מזרחי שליט"א
דיין ומחבר שו"ת משפטי יוסף ועוד

הפסוק אומר "אחד עשר יום מחורב דרך הרשע עד קדש ברנע" (דברים א, ב)

לנוד ממקום למקום כדי לכפר על עוונותיו וזאת כדי שישוּב אל ה', יש עוד סיבה שהיא נסתרת מאיתנו. וכמו שכתב הגרי"ח בספרו בן יהוידע למסכת ברכות (דף ג. בד"ה פעם אחת) בשם הרב ייטב לב בביאור תפלת כהן גדול שהיה מתפלל "ואל יכנסו תפלת עוברי דרכים לענין הגשם", שיש שתי בחינות, האחת נקראת "עוברי דרכים", והוא אדם שכל מטרתו לבו רק לבוא ולהגיע למחוז חפצו, ובדרך הוא רץ עדי יגיע למקומו, ואינו מבין שה' שלחו אל המקום ההוא. ועליו דוקא היה מתפלל כהן גדול שלא יכנסו תפלת "עוברי דרכים" לכנין. ואולם הבחינה השנית נקראת "הולכי דרכים", והיינו שהאדם יודע שבכל מקום אשר תדרוך כף רגלו, הנה ה' מכין צעדיו, למען יתקן שם איזה ניצוץ קדוש השייך לנשמתו, וזה עיקר מהלכו, רק ששם לו ה' יתברך סיבה טיבעית למחוז חפצו, כדי שישע דרך הלכו בכל המקומות אשר צריך הוא לתקן ניצוץ השייך לנשמתו, וזה שאמר דוד המלך ע"ה "מה' מצַעֲדֵי יָגֵר כִּנְנוּ, וְדָרְכוֹ יִחְפֹּץ" (תהלים פרק לז, כג), כלומר שה' מכין את צעדי האדם כדי שיתקן באותה הליכה ניצוץ נשמתו, ואולם "ודרכו יחפץ" לאדם זה נראה שהליכה זו היא לצורך חפציו האישיים. ועל הבחינה הזאת שנקראים "הולכי דרכים" לא היה מתפלל כהן גדול. ולכן רבי חנינא בן דוסא שהיה מבחינה זו שהם "הולכי דרכים", פסק הגשם בעבורו, ועל הבחינה הזו אמר דוד המלך ע"ה בתהלים (פרק קיט, א) "אֲשֶׁר־יִתְקַיֵּם דְּרֹךְ הַהֲלָכִים בְּתוֹכָהּ ה'". ע"כ. וכתב על כך הגרי"ח, נמצאת למד שמדת הצדיקים, שאפילו כשיוצאים לדרך בשביל עסק גשמי, הם מאמינים כי עסק זה היה סיבה מאת ה', כדי שילכו בדרך זו, וילקטו משם ניצוצי הקדושה, ואילו נקראים "הולכי דרכים", ועיין שם עוד.

הרב יוסף חיים מזרחי

דיין, טוען רבני, ומורה הוראה. עוסק בגישור ובוררות, ובמתן עצות והדרכה. מוסר דרשות ושיעורי תורה. עורך חופה וקידושין. טל: 054-8465872 דוא"ל: ravyosefcm@okmail.co.il

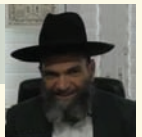
כתב הספורנו, וזה לשונו: וזה כי כל שלושים ושמונה שנה שהניעם במדבר אנה ואנה, לא הלכו בדרך ישר מכוון אל מקום נודע, וכשהיו מגיעים אל מקום אשר משם היו נעים וחוזרים לאחוריהם או לצדדיו ולא בדרך ישר, היה משה אומר להם ראו מה גרמתם, שהרי מהלך אחד עשר יום יש מחורב עד קדש ברנע דרך הר שעיר שהוא הדרך היותר קצר אצל עוברי דרכים. והאל יתברך הולך אתכם לקדש ברנע בשלשה ימים דרך המדבר הגדול והנורא, ומכני עוונכם אתם נעים כל זה הזמן. וכל זה היה אומר למען יזכרו וישוּבו אל ה'. עכ"ל.

למדים אנו מדבריו שעם ישראל היו נעים במדבר אנה ואנה והיו חוזרים לאחוריהם או נעים לצדדים אבל לא היו הולכים בדרך ישרה, וכל זה מחמת עוונותיהם, ועל כך היה מוכיחם משה רבינו ואומר להם ראו מה גרמתם בעוונותיכם, וכונתו היתה שישוּבו אל ה'.

פעמים רבות עובר האדם בימי חייו טלטולים רבים אשר הם מניעים אותו ממקום אחד אל משנהו, פעמים שהאדם מטולטל מבית חולים אל בית חולים ל"ע, ופעמים שלצורך פרנסתו הוא מוכרח לטלטל עצמו רבות מעיר לעיר או אפילו לגלות מארצו אל ארץ אחרת לפרק זמן מסוים עד שימצא מזור למכתו. והאדם שואל את עצמו מדוע עשה ה' כך לי? מדוע דוקא אני זה שסובל מכך? ובכן התשובה טמונה בדבריו הנפלאים של הספורנו שלולי עוונותיו של האדם היה ה' מוליכו בדרך ישרה ללא טלטולים רבים, וכל זה מביא עליו ה' כדי שיתקן את מעשיו וישוּב אליו.

ואולם צריך עוד לדעת, שמלבד מה שהשי"ת מביא על האדם

אקטואליה בפרשה

הרב חיים כחלון שליט"א

ה' כועס על אירן.

בספר במדבר בפרשת מטות כתוב: "וידבר ה' אל משה נקום את נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל עמך". (במדבר. לא' א').

רש"י: "מאת המדינים ולא מאת המואבים. שהמואבים נכנסו לדבר מחמת יראה, שהיו יראים מהם שהיו שוללים אותם, שלא נאמר אלא אל תתגר במ מלחמה. אבל המדינים נתעברו על ריב לא להם".

ספר החינוך במצווה תרג' כתב: "שנצטוונו לזכור מה שעשה עמלק לישראל, שהתחיל להתגרות במ בצאתם ממצרים, בטרם נשא גוי וממלכה ידו עליהם, וכעניין שכתוב: 'ראשית גוים עמלק'. 'משורשי המצווה. לתת אל ליבנו שכל המצר לישראל שנואי לפני השם ברוך הוא, וכי לפי רעתו וערמת רוב ניזקו תהיה מפלתו ורעתו, כמו שאתה מוצא בעמלק כי מפני שעשה רעה בישראל שהתחיל הוא להזיקם צונו ברוך הוא לאבד זכרו מני ארץ ולשרש אחריו עד כלה". העמלקים והמדינים הזיקו לבני ישראל רק בגלל היותם בני ישראל, כמו שאמר חז"ל: "מדוע הר סיני נקרא הר סיני? ללמדך שמיום שידה התורה לעולם ירדה שונאה לעולם. והלכה עשיו שונא ליעקב".

"בכל דור ודור עומדים עלנו לכלותינו והקדוש ברוך הוא מצלנו מידם" (מתוך ההגדה של פסח).

אירן עומדת מאחורי כל אירגוני הטרור שמאמינים על ארץ ישראל ועל כל היהודים בכל מקום בעולם, החל מהחזבאללה בלבנון דרך מממשל אסאד בסוריה וכלה בחמס בעזה. הממשל של האיטולות

הצהיר שרוצה בחיסולה של מדינת ישראל. רק בגלל היותה מדינת היהודים,

כמו שהעמלקים והמדינים שנאו את בני ישראל ורצו להשמידם. הקדוש ברוך הוא כועס על האירנים! כבר כמה שנים שיש בצורת באירן. מים הם מצרך יקר באירן, הכלכלה שלה בשפל המדרגה. אסונות טבע פוקדים אותה מזמן לזמן, וזאת רק ההתחלה.

העם האירני נמצא בסכנת כליה! כל הפוגע בעם ישראל כאילו פוגע בבית עינו של הקדוש ברוך הוא כביכול. "א-ל נקמות ה', א-ל נקמות הופיע". "שיר מזמור לאסף: אלוקים אל- דומי- לך, אל- תחרש ואל תשקוט א-ל: כי-הנה אויבך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש: על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך: אמרו לנו ונכחידם מגוי ולא-יזכר שם ישראל עוד: כי נועצו לב יחדיו עליך ברית יכרותו: אהולי אדום וישמעאלים מואב והגרים: גבל ועמון ועמלק, פלשת עם-יושב צור:

גם אשור נלוה עימם היו זרוע לבני-לוט סלה: עשה -להם כמדין כסיסרא כיבין בנחל קישון: נשמדו בעין-דאר היו דומן לאדמה: שיתמו נדיבמו כעורב וכזאב וכזחב וכצלמונע כל-נסיכמו: אשר אמרו נרשה לנו את נאות אלוקים: אלוקי שיתמו כגלגל כקש לפני- רוח: כאשר תבער-יער וכלהבה תלהט הרים: כן תרדפם בסערך ובסופתך תבהלם: מלא פניהם קלון ויבקשו שמך ה': יבושו ויבהלו עדי עד ויחפרו ויאבדו: וידעו כי-אתה שמך ה' לבדך על- כל- הארץ." (תהלים פג').

הרב חיים כחלון מגיד שיעור בישיבת מאור ישראל ממדריך חתנים טלפון 0533159964

Continue SHEMA YISRAEL

Alas, we still have one remaining hope—our promised financial investment for the honor of HaShem. Unlike our heart and soul, the exchange of numbers on our digital screens should be quite easy, since it doesn't require as many behavioral changes. Yet, how many of us love HaShem with **all of our resources**? Of course this excludes the house, car, business, health, and other living necessities. **But after all of that, did we at least make** His Torah the largest investment in our financial portfolio? Are our donations even going towards HaShem's Torah, or do we find ourselves funding the get together parties at the shul so we can tell everyone some endangered butterfly in the jungles of Africa?

Rabbi Efraim Kachlon taught me once that almost every person puts money aside for a retirement that they may never live to see in this temporary world, yet few even consider the house they're going to live in for eternity. Our sages say *"Give Him from His own, for you and your possessions are His"* (Avot 3:8) in order to teach us that although we may "feel" like we've donated quite a bit in our lives, we must ask ourselves whether it's really what we promised or just lip service?

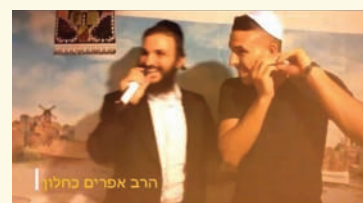
"...with its lips and mouth they honored Me, but its heart was far from Me" (Isaiah 29:13)

These are the questions each one of us must ask ourselves daily. In addition to helping our prayer, our personal and national salvation depends on it. Surely there are many things we must work on, but it all begins with honesty with ourselves, and thereby honesty with HaShem Yitbarach. We may not be able to achieve perfection in all three Shema promises overnight, but success in each step is inevitable for those who try. Moshe Rabbeinu taught us that achieving shemut (completion) in our serving of HaShem is only natural, since that was what we were created for. During the days preceding Tisha B'Av and the month of Teshuva (i.e. Elul) that follows, it is clear we need to reflect on the one question we assumed we've answered before: Have We Showed HaShem Some Love Lately?

"Because the matter is very close to you—in your mouth and in your heart to perform it" (Deuteronomy 30:14)

הרב ירון ראובן והרב אפרים כחלון
בשיעור משותף בנושא מעלת זיכוי הרבים

מפעילות הארגון

מורידים
עגילים אחרי
הרצאה בנתניה

חבילות של קירוב עם הרצאות של הרב ירון ראובן ופוסטרים של ברכת
אשר יצר בתרגום לאנגלית נשלחו לחילים יהודים בצבא האמריקאי

www.beezrathashem.org
Yaron@BeezratHaShem.org
RabbiEfraim@BeezratHaShem.org

אך... למרבה האכזבה, לאחר תקופה קצרה, חזרה שירה למקווה, לטבול, לאחר שההפריה ה-12 לא צלחה, ואמרה לי: "כנראה שאין במקווה כלום, סתם טבלתי".

ואז חזקתי אותה ואמרתי לה: "אהובה שלי, ה' אוהב אותך, את עשית צעד קטן לכבוד ה', שזה בשבילך צעד גדול, אבל ה' מפצה בגדול." "ישועה ה' כהרף עין". אני מברכת אותך שתזכי להרות באופן טבעי, ולא תצטרכי יותר הפריית. ושירה שלנו טבלה ושבה לביתה. חושים רבים חלפו ובהם לא ראיתי את שירה, בכל יום שעובר, מתגברות אצלי החששות, שמא שירה לא תשוב לטבול? אך לאחר מספר ימים פגו חששותי לאחר ששירה הופיעה שוב במקווה עם בטן גדולה וחיוך גדול ואומרת לי באיתי לטבילת סגולה בחודש תשיעי ללידה קלה. ומצביעה על בטנה ואומרת לי את רואה זה בלי הפריה, טבעי לחלוטין. כל כך שמחתי והתרגשתי שתינו התחבקנו והתנשקנו, וברכתי אותה שתהיה לה לידה קלה. הודו לה כי טוב. שירה שלנו ילדה בן בשעה טובה. אך בזה לא תם הסיפור. שירה באה למקווה אחרי הלידה והביאה אתה את תמונת התינוק המקסים שלה ואמרה זה ילד של מקווה.

לאחר מכן שירה באה עוד פעמיים למקווה, ושוב נעלמה. תקופה ארוכה שלא ראיתי אותה. ושוב החלו להתגבגב לליבי חששות, שמא שירה שכחה את הנס שקרה לה בזכות הטבילה במקווה? מדוע איננה מגיעה? ואז לאחר ימים ספורים מגיעה שירה שוב למקווה עם בטן גדולה, ושוב טבילת סגולה. וגם הפעם ללא הפריה. טבעי לחלוטין. הפעם שירה נשאה ברחמה בת. מיותר לציין ששירה שלנו המשיכה לטבול בקביעות ואף הביאה חברות אחרות. כי מי שעושה צעד קטן לכבוד ה', ה' מפצה ובגדול.

"פתחו לי פתחו של מחט ואני אפתח לכם פתחו של אולם"

זה קרה באחד מלילות החורף הארוכים. יושבת אני במקווה ומחכה לנשים שתגענה לטבילה.

לפתע נקישה בדלת, אני פותחת. עומדת לפני גברת שירה (שם בדוי). ואומרת לי: "שלום, אני מאז החתונה לא בקרתי במקווה, וכעת אני באה לטבול".

שאלתי בעדינות אם היא יודעת את ההלכות? אם יודעת מה צריך לעשות לפני הטבילה? והיא השיבה בחיוב, והסבירה לי שרבנית חבדניקית פגשה אותה ודברה אתה והסבירה לה את ההלכות והיא עשתה כל מה שנתבקשה.

לא שאלתי שאלות נוספות. הכנסתי אותה לחדר ואמרתי לה: כשתהיי מוכנה תלחצי על הפעמון ואני אבא.

לפתע צלצל הפעמון, נגשתי אליה והובלתי אותה לחדר הטבילה, אך בטרם טבלה פתחה שירה את פיה וספרה לי: אני אחרי 11 הפריית מבחנה שלא צלחו, מחר אני הולכת לעשות את ההפריה ה-12, ומקווה שבזכות המקווה זה יצליח הפעם. ברכתי אותה בכל הברכות, והיא נכנסה למים. אך תנאי אחד הציבה שירה, אני חייבת לסגור את האף שלי עם אצבעות הידיים. כמובן שלא תתכן טבילה כשרה באופן הזה. הסברתי לה ונסתי לעזור לה לשחרר בהדרגה את האחיזה מהאף בעודה מתחת למים. כך ניסינו וניסינו כ-20 דקות רצופות. (כמובן שזה היה מרצונה ובהסכמתה). לבסוף הצליחה. אמרתי לה שבמקרה שלה מספיק שתטבול פעם אחת, אך שירה התעקשה ורצתה עוד פעם, ועוד פעם ועוד....

כך טבלה 7 טבילות מבלי לסגור את האף, כל כך התרגשתי ושוב ברכתי אותה, שירה עלתה מהמים, התארגנה ושבה לביתה. אך בטרם הלכה בקשתי ממנה, עדכני אותי בכל מה שקורה. והיא השיבה בשמחה.

הרבנית שולמית כחלון

בלנית מדריכת כלות ומוסרת הרצאות ושיעורים לנשים

פלאפון 050-4623996

מייל shulamitk61@gmail.com

מחשבה תורנית נשית

הרבנית שרה כחלון

מה לאשה ולחורבן?

אנו נמצאות בימי "בין המצרים" – ימי הצער על חרבן בית המקדש, ומחשבה פשוטה מתגנבת לראשינו – מה לנו ולחרבן?

הרי כל עבודות הכהנים בבית המקדש הייתה שייכת רק לגברים, זמר הלויים – ח"ו – "קול באשה ערוה", אפילו מנגנות בכלי המקדש לא היו.

אז במה אנחנו שייכות לחורבן?

ואיך אנחנו יכולות להיות שותפות בבניינו?

משפט מופלא קבעו חז"ל – "בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים ובזכותן עתידין להגאל" (ילקוט שמעוני רות רמז תרו, ובילקוט מעם לועז פרשת שופטים 'מעלות האשה הכשרה', ובספר קב הישר פרק ו).

משפט מוזר וקצת תמוה, אנחנו הנשים שלא מתעסקות בענייני המקדש, ולא לומדות תורה, אך רק בנו תלויה הגאולה.

והשאלה המתבקשת כיצד?

המדרש (ילקוט שמעוני ישעיהו רמז שצט) אומר, שבחרבן בית ראשון, הוכיח ירמיה הנביא את הנשים על בעיות הצניעות שהיו אז – "יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נטויות גרון משקרות עיניים וגו'" (ישעיה ג, טז).

ודבר מפחיד כתוב במדרש, שהנשים לא רק שלא קיבלו את התוכחה, אלא עוד הוסיפו ואמרו – שהן מחכות לגויים שיבואו ויקחו אותן לנשים ובכך ישיגו עושר וכבוד.

הרי שנקודת החרבן הייתה בעיני צניעות, ואם כן, נקודת התיקון היא גם בעיני הצניעות.

וכבר לימדונו חז"ל (בירושלמי יומא פ"א ה"א) "שכל דור שלא נבנה בת המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו" – זאת אומרת שעדיין בעיית הצניעות לא תוקנה.

במצרים בנות ישראל היו מתקשטות לקראת בעליהן ושומרות את יופיין אך ורק לבעליהן וכך זכו להיגאל, גם בדורינו אנו, כל אשה ששומרת את יופיה לבעלה היא חלק מתהליך הבאת הגאולה.